

Arrest

**nr. 110 108 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 11 september 2009 elk afzonderlijk een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 16 april 2010 resulteerde in twee beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beroepen die door verzoekers tegen deze beslissingen werden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidden tot de arresten nrs. 46 205 en 46 206 van 12 juli 2010, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Op 14 september 2010 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.3. Op 27 juli 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 29 juli 2010 diende verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ter vervanging van de in punt 1.3. bedoelde aanvraag. Op 19 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Verzoekster nam op 3 november 2010 kennis van deze beslissing.

1.5. Op 18 mei 2011 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 11 juli 2011 verklaarde de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Verzoekster nam op 19 juli 2011 kennis van deze beslissing.

1.6. Op 3 augustus 2011 diende verzoekster nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 november 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet andermaal onontvankelijk. Verzoekster nam op 22 november 2011 kennis van deze beslissing en diende hiertegen een beroep in bij de Raad. Op 5 december 2011 trok de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze beslissing in. Bij arrest nr. 73 458 van 18 januari 2012 stelde de Raad de afstand van het geding vast.

1.7. Op 13 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing aangaande de in punt 1.6 bedoelde aanvraag, waarbij verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd gegeven. Op 20 februari 2012 nam verzoekster kennis van deze beslissingen. Het beroep dat door verzoekster tegen deze beslissingen werd ingediend bij de Raad, werd verworpen bij arrest nr. 81 029 van 11 mei 2012.

1.8. Op 1 maart 2012 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 7 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag onontvankelijk. Op 19 juni 2012 namen verzoekers kennis van deze beslissing. Verzoekers dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Op 24 juli 2012 werd deze beslissing ingetrokken. Bij arrest nr. 88 880 van 3 oktober 2012 stelde de Raad de afstand van het geding vast.

1.9. Verzoeker diende op 29 mei 2012 op zijn beurt eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 juli 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag onontvankelijk. Verzoekers werden hiervan in kennis gesteld op 12 september 2012.

1.10. Op 17 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.8. bedoelde aanvraag alsnog onontvankelijk en aan beide verzoekers werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Verzoekers werden hiervan in kennis gesteld op 12 september 2012.

1.11. Verzoekers dienden een beroep in bij de Raad tegen de in punt 1.9 en 1.10 bedoelde beslissingen. Bij arresten nrs. 95 017 en 95 019 van 14 januari 2013 vernietigde de Raad deze beslissingen.

1.12. Op 27 september 2012 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 januari 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag onontvankelijk. Verzoekers namen kennis van deze beslissing op 23 januari 2013. Het beroep dat verzoekers bij de Raad indienden tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 110 110 (RvV X) van 00 september 2013.

1.13. Op 13 maart 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.8 bedoelde aanvraag opnieuw

onontvankelijk. Verzoekers werden hiervan in kennis gesteld op 22 maart 2013. Het beroep dat verzoekers bij de Raad indienden tegen deze beslissing leidde tot het arrest nr. 110 109 van 19 september 2013 waarbij de beslissing tot onontvankelijkheid werd vernietigd.

1.14. Op 14 maart 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.9 bedoelde aanvraag opnieuw onontvankelijk. Verzoekers werden hiervan in kennis gesteld op 22 maart 2013.

1.15. Eveneens op 14 maart 2013 trof de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker (bijlage 13).

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X²° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend - beslissing Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d. 12.07.2010"

1.16. Eveneens op 14 maart 2013 trof de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster en haar minderjarige kinderen (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X²° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend - beslissing Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d. 12.07.2010"

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zij betoogt daarbij als volgt:

"Verzoekers ontberen naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het op 22.03.2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 14.03.2013.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°, 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt aan te tonen dat deze termijn niet werd overschreden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekster een schending op van de artikelen 3 en 5 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Terwijl daarenboven dient te worden opgemerkt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoekers in toepassing van art. 7, eerste lid van de Wet dd. 15.12.1980 reeds verschillende keren bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Deze bevelen zijn definitief en uitvoerbaar zodat weerom komt vast te staan dat verzoekers geen enkel belang hebben bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel dd. 14.03.2013. Dit ook conform de vaste rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. nr. 161.703 dd. 4.8.2006; R.v.St. nr. 169.681 dd. 2.4.2007).

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers hun annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.3. De Raad dient op te merken dat geen bevel – ook niet een herhaald – mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de thans voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpen verzoekers op: “*schending art. 7 Vreemdelingenwet, schending materiële motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift als volgt:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed: (...)

(...)

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, waarbij de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor ge- weest is ten aanzien van haar

onderdanen, zo ondermeer de zoon van verzoekster, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De materiele motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Het is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten een duidelijk onderscheiden beslissing betreft.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een wettekst, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de administratieve beslissing heeft genomen, rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoekster die thans niet enkel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten eerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

er werd door elk van de verzoekers een aanvraag art. 9 TER VW ingediend doch deze werd afgewezen, waartegen evenwel hoger beroep aangetekend werd.

Bovendien is het zo dat er een nieuwe aanvraag art. 9 TER VW is ingediend geworden op basis van nieuwe medische attesten voor verzoeker.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten eerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

In casu is er weliswaar een beslissing genomen inzake de aanvraag art. 9 TER VW, doch deze werd onterecht genomen, en er is hoger beroep hangende tegen deze negatieve onterechte beslissing.

Indien uw zetel deze beslissing alsnog gaat annuleren, of nog, als verwerende partij deze beslissing gaat intrekken, beschikken verzoekers onmiddellijk over een hangende procedure art. 9 TER VW, die dan ten gronde zal dienen beoordeeld te worden.

Er is in casu bovendien een nieuwe aanvraag ingediend art. 9 TER VW

Een uitspraak ten gronde in het kader van de aanvraag art. 9 TER VW is van het allergrootste belang waarbij verzoekers verwijzen naar rechtspraak van uw zetel die stelt "De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RVV, 31/07/2008, arrest nr. 14.767, zaak 24.093 II).

Het betekenen van een bevel zonder dat nog geen beoordeling is gebeurd noch in graad van hoger beroep mbt de ingediende asielaanvraag, noch in graad van hoger beroep inzake het beroep tegen BGV, noch in graad van hoger beroep inzake de afwijzing van de aanvraag art. 9TER VW, noch inzake de nieuw ingediende aanvraag art. 9 TER VW, schendt met de beginselen van behoorlijk bestuur."

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De bestreden beslissingen steunen op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling verplicht verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer deze langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Het volstaat dan ook dat verwerende partij hieromtrent

motiveert in de bestreden beslissingen. Verzoekers gaan niet in concreto in op deze motiveringen. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

3.4. Verzoekers koesteren blijkens hun verzoekschrift diverse verwachtingen inzake de motivering van de bestreden beslissingen die geen steun vinden in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekers vaag verwijzen naar *“een aanvraag art. 9 ter Vw”* die werd afgewezen *“waartegen evenwel hoger beroep aangetekend werd”* en voor zover dient te worden begrepen dat zij hiermee bedoelen de in punt 1.13. bedoelde beslissing, dient de Raad op te merken dat het beroep dat hiertegen werd ingediend geen enkele wijziging met zich meebrengt voor wat betreft de illegale verblijfssituatie van verzoekers, minstens tonen zij dat niet aan met hun verwijzing naar een arrest van de Raad dat handelt over een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dat nog niet behandeld werd op het ogenblik van het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen dienden te motiveren omtrent een hangend beroep dat werd ingediend tegen een beslissing aangaand een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het gegeven dat dit beroep in concreto aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van deze beslissing (cfr. punt 1.13) wijzigt niets aan de illegale verblijfssituatie van verzoekers. De Raad merkt nog op dat niets verhindert dat verzoekers een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indien om medische redenen.

In zoverre verzoekers betogen dat er *“een nieuwe aanvraag art. 9 ter Vw”* is ingediend dient de Raad samen met verwerende partij vast te stellen dat een dergelijke aanvraag zich niet in het administratief dossier bevindt. Verzoekers maken daarvan evenmin een bewijs over. Verwerende partij kan bezwaarlijk verweten worden geen rekening gehouden te hebben met of nagelaten gemotiveerd te hebben aangaande een aanvraag waarover ze niet beschikt.

Waar verzoekers opwerpen *“dat er nog geen beoordeling is [...] in graad van hoger beroep mbt de ingediende asielaanvraag”*, dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde, voorafgaand aan de beslissingen van verweerder om hen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, dat zij niet in aanmerking kwamen voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en het beroep dat zij tegen deze beslissing instelden werd door de Raad afgewezen (cf. punt 1.1.), wat verzoekers elders in hun verzoekschrift trouwens uitdrukkelijk bevestigen. Verzoekers kunnen de door de asielinstanties gedane beoordeling niet ombuigen door simpelweg hun asielmotieven te herhalen.

Waar verzoekers nog vaag opwerpen dat er nog geen beoordeling is gebeurd *“in graad van hoger beroep inzake het beroep tegen het BGV”* dient de Raad op te merken dat verzoekers nalaten te duiden welk bevel om het grondgebied te verlaten zij beogen en het niet aan de Raad toekomt dit te gaan invullen ten behoeve van verzoekers.

Het eerste middel is ongegrond.

3.5. In een tweede middel werpen verzoekers op: *“schending art. 3 en 5 EVRM, schending materiële motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsbeginsel en beginselen behoorlijk bestuur, schending fair play beginsel”*.

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift als volgt:

“Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien verzoekers onmogelijk nog kunnen terugkeren en zelfs kan reizen, waarbij er nood is aan hulp en steun van derden. Het schendt de regels der fair play om haar nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van de ingediende aanvraag asiel in graad van hoger beroep of nog de nieuwe medische regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen, gerepatriëerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van asiel hetzij op basis van art. 9 TER VW, aangezien verzoekers uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kunnen beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekers.”

3.6. Waar verzoekers de schending inroepen van artikel 5 EVRM, dient de Raad vast te stellen dat zij nalaten in concreto toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepaling schenden.

Waar verzoekers, naast de schending van de materiële motiveringsplicht, het fair play- en het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending opwerpen van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, dient de Raad erop te wijzen dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het de Raad niet toekomt uit het betoog van verzoekers te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten door de bestreden beslissing, andere dan de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur.

Het beginsel van de *“fair play”* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. Dit beginsel is maar geschonden indien er in hoofdfe van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Dit houdt in dat dergelijke elementen dienen te worden aangetoond, quod non in casu. Het is niet omdat de verwerende partij voor verzoekers onwenselijke beslissingen treft, dat er sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.7. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.8. Verzoekers verwijzen opnieuw naar een hangende asielaanvraag in graad van beroep en naar een af te wachten *“uitspraak (...) op basis van art. 9 ter Vreemdelingenwet”*. Er kan dan ook verwezen worden naar hetgeen gesteld werd bij de beoordeling van het eerste middel. Verder gaan verzoekers eraan voorbij dat de commissaris-generaal oordeelde dat zij geen nood hadden aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat deze beslissingen bevestigd werden door de Raad. De voorgehouden problemen in hun land van herkomst werden dus reeds door de bevoegde instanties onderzocht en werden niet weerhouden als een reden die een terugkeer naar dat land zou verhinderen. Niets verplicht verwerende partij om, na het afsluiten van de asielaanvraag, ambtshalve de *“actuele situatie in het land van herkomst”* te onderzoeken of er zich van te vergewissen dat er geen enkel risico is op een mensonterende behandeling bij terugkeer. Met hun bloot betoog dat zij onmogelijk kunnen terugkeren en dat er nood is aan de hulp en steun van derden, kunnen zij de bestreden beslissingen niet onderuit halen. Verder dient de Raad vast te stellen dat verzoekers nalaten om in concreto aan te tonen dat de situatie in Macedonië heden van die aard is dat zij er een reëel risico lopen om er te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat een gedwongen repatriëring niet plausibel is vermits blijkens een mededeling ter terechtzitting van verwerende partij, verzoekers de terugkeerwoning verlaten hebben op 21 mei 2013, wat niet ontkend wordt.

3.9. Waar verzoekers nog vaag opwerpen dat *“nooit enig onderzoek is gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoekers”*, dient de Raad op grond van het gestelde in punt 1 vast te stellen dat verzoekers verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen hebben ingediend, die onontvankelijk verklaard werden. Verwerende partij kan niet verweten worden beslissingen te treffen overeenkomstig het bepaalde in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekers uiten allerlei bespiegelingen inzake positieve beslissingen die zij verwachten, doch deze hypothetische veronderstellingen betreffende gebeurtenissen die zich zouden kunnen voordoen nadat de bestreden beslissingen getroffen werden, kunnen de onwettigheid ervan niet aantonen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA